

La Humanitat

Butlletí interior d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

2.ª EPOCA - N.º 22 - 10 d'Agost del 1945

Fundador : Lluís COMPANYS

REDACCIO : 10, Rue de Verdun - MONTPELLIER

AL SERVEI DE LA LLIBERTAT DE CATALUNYA!

Al marge del 19 de Juliol

La tragèdia espanyola

Amunt i avall de l'Esplanada, en converses amb els amics, es parlava aquests dies darrers de l'actual moment polític de la vida interior francesa. Davant les actituds oposades i aparentment irreconciliables que es manifesten per amplis sectors d'opinió i que es tradueixen per inevitables dificultats en la funció de govern, una ombra de pessimisme, de preocupació almenys, planava en les reflexions que uns i altres formulaven per la temença que una ruptura es produís entre govern i opinió que conduís a una situació sense sortida. Una crisi d'autoritat seria, en els moments presents, una dissort per a França, més necessària que mai de donar un exemple de cohesió. Com que tots els homes lliures estimem França i la considerem com la nostra segona pàtria, no podem ésser espectadors indiferents als seus problemes i és per això que patim quan les coses semblen no anar massa bé.

de passió, que passa fàcilment i sense gradació, de la paralisi a la revolució, de la indiferència de mort a la convulsió perillosa i inútil. Poble sense pols, digué d'ell, anys ençà, un governant espanyol amarat d'escepticisme. La nostra dissortada República fou un generós intent per a retornar-li, per a incorporar Espanya a la vida d'Europa. Prudent en la seva obra, volgué rompre amb un secular retard en la seva vida pública i social. Mesurada, proposa en tots els ordres, no pas coses atrevides i revolucionàries, sinó solucions de temps vigents arreu del món i generalment admeses. Ni en la terra, ni en la propietat, ni en l'ensenyament, ni en religió, ni en l'exèrcit, ni en el règim autònomic es sortí del que la anys preva en els pobles que són orgull del nostre temps. Esforç inútil, provisionalment almenys. La casta militar, enemiga de la llibertat, visqué sempre en esperit i materialment en oposició a la República, i en la gran traïció del 19 de juliol històric, posà la seva espasa al servei de tots els egoïsmes, de tots els odis. Al servei de la noblesa i dels grans terratiners que prengueren com un atemptat a llurs inajustades prerrogatives les seues mesures que havien d'eleva la condició de vida de la classe social més misèrrima. Al servei de l'Església, mestressa de les consciències que, enloc d'evangelitzar les masses ignorants les mantingué en l'esperit de guerra civil, animada, com si res no hagués passat en el món en cinquanta anys, pel més intrasigent esperit del Syllabus. I, per tota, contra el poble, contra els que pateixen gana, contra els que no tenen llar, ni roba, ni comoditat, ni poden educar els fills, contra els paries del món...

per HUMBERT TORRES

Jo vaig dissenyar resoltament del pessimisme dominant. Em fundava en el fet que França, a través de la seva història, ha superat sempre les grans crisis donant l'exemple reanimador d'un poble de raó, que és allò que principalment la caracteritza. Estic segur-afegit que ara també tornarà a trobar remei als seus mals, que la unitat moral es conservarà i que el seu encès patriòtic sabrà acallar discòrdies i reduir diferències, trobant la fórmula per l'aqual, sense vencedors ni vençuts, perquè tots seran vencedors, reimpregui-el seu gloriós destí.

Posats a ésser justos, hem de dir el poble té culpa i que, inconscientment, serví els propis dels enemics de la República. Deixà, posant l'ànima als llavis, perquè fins de certs sectors que no era d'esperar, per impaciències injustificades, nasqueren dificultats a desdir. En conclusió: la República espanyola visqué amb el carrer continuament agitat, i el problema de l'ordre públic, malaltia dels pobles atrassats, problema que França, país madur, no ha conegut ni un sol dia en la greu crisi d'aquests darrers anys, ha impossibilitat, per culpes d'uns i d'altres, com digué recentment un polític català, de resoldre res sense l'habitual protesta violenta de la multitud interessada.

No cal recular en la història per a creure que aquest optimisme està fundat. Quin poble, sinó França, ha vençut tan serenament la dura prova d'una derrota militar, d'una dominació enemiga, d'un doble o triple capgirament de les institucions, una ruïna econòmica sense precedent, d'una astronòmica desvalorització financera, sense que la més insignificant convulsió interior s'hagi produït com es produïx sempre en tals circumstàncies en pobles no prou madurs, sense que el desfermament de les passions s'hagi ensenyorit ni una hora del carrer ni la justícia primària i salvatge hagi tacat la seva vida. Admirable serenitat francesa: que rica és d'exemplaritat! Amb tant com ha sofert no ha perdut mai el seny. Profundament ferida en la carn dels seus fills, terriblement vexada en la teva ànima sensible, la confiança en la necessitat de la llei, d'una llei, la que sigui, però una llei, l'ha immunitat contra l'esperit balcànic que tanta destrucció ha fet en pobles que no han sofert tant com tu però que no són tan grans com tu. I això et posa molt alt als ulls del món i et salvarà novament ara com l'ha salvat sempre en els moments de dificultat.

SI aquest ha d'ésser el darrer 19 de juliol de l'exili, que sigui, almenys, amb profit, per saber treure dels fets l'exemplaritat deguda. Que tots, governants i poble, dirigents i dirigits, emmirallats en l'exemple de França, sapiguem no recuar en errors passats, unes vegades per febleses intolerables, altres per imprudències que costen cares. A veure si, d'una vegada, quan amb la desaparició del flagell franquista, una normalitat espanyola es restableixi, som capaços de deixar als nostres fills un poble en definitiu camí de la seva estabilitat i la seva grandesa dins les normes de la llibertat.

Per contrast, el meu pensament es girava a Espanya, poble no de raó sinó

Una data a reivindicar

Ja fa nou anys del 19 de juliol del 1936! De llavors ençà tot ha estat lluita i sovint treball per a nosaltres. Que de tot hi ha hagut en la nostra tragèdia. Potser el que en fa la seva grandesa i el seu principal honor és que enmig de tants esculls, de tanta sang i de tanta misèria, hem sabut romandre fidels als ideals que ens portaren a les avançades de la lluita contra el feixisme internacional.

toça, Catalunya, com sempre, estigué en el lloc d'honor i, fidels a la seva trajectòria, amb el triomf ràpid i esclatant d'aquella jornada de juliol, possibilitava per a la gran lluita, que ara ja podem integrar en una síntesi vasta i completa, que la resistència contra el totalitarisme tingué un inici esclatant i una continuïtat heroica. Molts dels que foren actors del 19 de juliol lluitaren després durant tota la nostra guerra. I a l'exili han estat els herois de les batalles d'Àfrica del Nord, d'Itàlia, de Normandia, d'Alèmanya... En la gran lluita que ara s'està acabant nosaltres ens sentim vencedors i estem persuadits que a no tardar gaire a nostra victòria serà completa amb el restabliment d'aquella República que — repetim-ho — fou la primera a oposar-se al triomf del feixisme internacional. La sang vessada i els sofriments passats no hauran pas estat estèrils! Altrament, la pau d'Europa no fora pas completa.

Avui, tots els homes lliures recorden el 19 de juliol del 1936 i els que foren els artífexs de la victòria. Com podriem fer altrament nosaltres representants del Partit i la política democràtica de Catalunya que tingué en l'equip dels seus homes que la representaren en el Govern de la Generalitat, uns fermes executors de les seves voluntats? Saludem amb emoció els lluitadors del 19 de juliol i, en l'evocació del nom del President Companys — el vencedor d'aquella jornada — retem homenatge als que llavors i després han ofert llur vida per Catalunya, al República i a la Llibertat.

Per contrast, el meu pensament es girava a Espanya, poble no de raó sinó

ENS CALEN 250.000 FRANCS

El darrer Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya ha posat de relleu la coherència, el dinamisme, el sentit altíssim de responsabilitat del nostre Partit. Avui l'Esquerra segueix essent la gran força de la democràcia catalana, la sola força indicada a endegar la política del nostre poble.

El Partit s'ha de fer digne, per la seva actuació intensiva i coratjosa, de la confiança que, a l'exili i a Catalunya, tenen depositada en ell amples sectors de la democràcia catalana. D'ací que ens proposem intensificar encara més la nostra actuació, a la qual tots, del dirigent al més humil militant o simpatitzant, han de contribuir. Sempre a l'avançada, l'Esquerra ocupa en aquest moment el seu lloc. No pas amb faramalla verbal, ni amb fraseologia més o menys efectista, sino conscient de la seva responsabilitat i de la seva força.

Comença, doncs, un nou període d'actuació del nostre Partit, un període activíssim, d'identificació transcendència al que precedí el 14 d'abril del 1931 i el 16 de febrer del 1936. Com llavors comptem amb l'ajuda dels nostres amics i com llavors, gràcies a llur escalf i a llur entusiasme, la victòria vindrà a coronar el nostre esforç.

A partir d'aquest numero, « La Humanitat » tornarà a aparèixer regularment. Però això és només un aspecte de les nostres activitats. Els actes d'afirmació, les conferències, les reunions informatives, el treball de les ponències, el contacte amb els nostres companys del Partit, es trobin allà on vulguin, la preparació de la futu-

ra tasca de Govern, constitueixen — enmig de tants altres — alguns dels aspectes de la nostra actuació. Per a fer-la factible ens cal, com diem, el concurs de tots. D'ací que, per a posar-la en marxa, adreçem avui aquesta crida als nostres amics. Ens calen els mitjans econòmics necessaris per a portar endavant els nostres projectes. Dos cents cinquanta mil francs és la quantitat que hem d'assolir ràpidament per a realitzar-los. Cap amic nostre no defugirà la nostra crida. Setmanes abans del 16 de febrer, quan una gran part dels nostres dirigents estaven empressonats, quans ens mancava tot, l'Esquerra s'adreçà des d'aquestes mateixes columnes, als seus amics, la resposta fou entusiasta i el premi al desinterès emocionant d'aquelles hores fou la victòria. Avui repetim la crida, perquè ara, com aleshores, el mateix resultat ha de coronar els nostres esforços.

Contribuiu, amics, en la mesura de les vostres possibilitats a la nostra subscripció. Ens calen 250 mil francs. Trameteu el més aviat possible els vostres donatius al membre del Secretariat Permanent del Consell Directiu a França i Tresorer del Partit, l'amic Santiago Vila, 250 route d'Elne, Perpinyà, Chèques-Postaux n.º 57675 - Montpellier (Hérault).

L'Esquerra està, com sempre, al servei de la Llibertat. Que cap company manqui a la nostra crida i que, com el 14 d'abril i el 16 de febrer, siguem nosaltres els qui portem a Catalunya el recobriment de la seva llibertat de la seva ànima!

Homenatge a Pompeu Fabra

En aquest món hi ha joves-joves, joves-vells, vells-vells i vells-joves. Pompeu Fabra als setanta set anys ens dona un exemple de joventut, de força, d'entusiasme. Fort de cos i d'esperit, no ha renunciat mai al treball, ans bé, en aquests anys llargs i penosos d'absència de la Pàtria, s'ha esforçat a millorar cada dia l'obra extraordinària que ja havia dut a terme per que la nostra llengua fos una llengua perfecta.

La llengua és el signe principal d'existència i de personalitat nacionals. Un poble que guarda la seva llengua té la clau de la seva llibertat, ha dit Frédéric Mistral. Catalunya ha sabut guardar la seva a través de segles i pesi a totes les persecucions que ha sofert. Mestre Pompeu Fabra ha estat un instrument útil de la nostra cultura. Vet aci per que l'esforç coratjós, abnegat, heroic de Pompeu Fabra mereix l'agraïment de tots els catalans.

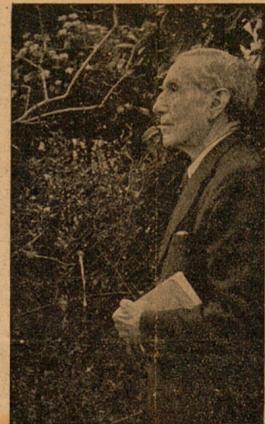
Quan els que ara dominen la nostra Pàtria s'esforcen a bandejar la llengua i la cultura catalanes, aci, a l'exili, hi ha uns homes que l'expandeixen i l'honoren; quan a casa nostra està prohibit l'ús del català, interrompuda la publicació de diaris, llibres i revistes catalanes, suspeses les institucions de cultura autòctones, aci, a l'exili, neixen i viuen publicacions catalanes i augmenten cada dia les activitats culturals; quan els dictadors pretenen que el català ha de desaparèixer de tot arreu, aci, a l'exili, hi ha un home venerable, bels seus anys, per la seva història, per la seva obra i pel seu patriotisme que segueix amb la serenitat, l'entusiasme i el fervorós amor de sempre la tasca que un dia va emprendre a favor del nostre idioma nacional.

I és entorn d'aquest gran patrici que és Pompeu Fabra que es reuneixen els intel·lectuals catalans per a articular el pla que haurà d'ésser aplicat el dia que tornem a Catalunya per que les nostres institucions de cultura puguin reprendre la vida que un cop de sabre va interrompre.

N'hi ha que creuen que la victòria fou de Franco; i tots els homes liberals, democràtics i civilitzats del món, creiem que la victòria ha estat per aquells que, momentàniament, foren vençuts. Repetint una frase històrica podem dir que si perdérem una batalla, hem guanyat la guerra. Ja va dir Napoleó que, a la curta o a la llarga, l'esperit triomfa. Per damunt de les armes. Vindrà un dia, que ja s'apropa, que la llengua catalana reprendrà els seus drets. I aquesta victòria serà deguda, no sols a la raó de la nostra causa; i a la justícia que li serà feta, sinó, també, a la tasca silenciosa, metò-

dica, patriòtica que Pompeu Fabra ha realitzat al llarg de la seva vida i que, amb més amor que mai-perquè viu la nostàlgia de la Pàtria-ha continuat a l'exili.

El prestigi de Mestre Fabra depassa el marc català per a prendre volada universal. Ha estat ara la Universitat de Tolosa la que ha volgut honrar el

seu esforç heroic i l'ha nomenat doctor Honoris Causa. L'acte d'imposició de les insígnies ha tingut lloc darrerament en un ambient de cordialitat i de comprensió, que si ha estat una glòria per a Catalunya, ha significat també un nou fracàs per al dictador grotesc que té esclau avui el nostre poble.

E. R. C. s'ha adherit a l'homenatge, i el seu Secretariat Permanent ha fet pública l'adhesió. « La Humanitat », en dedicar avui aquestes ratlles al Mestre Pompeu Fabra, li diu: « Visquem molts anys, Mestre Pompeu Fabra, i sapiguem que el poble de Catalunya-aquest poble que espera el seu alliberament—us estima, us respecta, us admira i agraeix aquest esforç que vos heu fet per a major glòria de Catalunya. El dia que aquesta recobri la seva llibertat, vos podreu tenir l'orgull d'haver-hi cregut sempre i d'haver-la fet possible ».

El fascicle del Congrés de Tolosa

El Partit ha editat un fascicle amb la ressenya detallada del Congrés del Partit a Tolosa. S'hi publiquen, sobretot, els discursos íntegres de Josep Tarradellas, Carles Pi i Sunyer i Antoni Rovira i Virgili; els missatges i proposicions; el text de la declaració política, etc. A més, hi han nombroses fotografies.

Aquest fascicle, magníficament editat, es ven al preu de 15 francs, incloent-hi despeses de transport. Adreça: les comandes al Secretariat Permanent del Consell Directiu a França, 6, place Jean-Jaurès, Perpignan (P.-O.).

BENVINGUTS, deportats catalans!

Entre els molts de deportats que tornen de l'Alemanya vençuda hi ha dotzenes de catalans. Homes que han lluitat a pit descobert a Catalunya, a Espanya, a l'exili, allà on s'han trobat que han fet front als pitjors perills, que han consentit tots els sacrificis i que han pagat aquesta lleialtat a l'ideal amb els càstigs més implacables i més durs. Deportats catalans, que no han pogut assaborir, com els deportats d'altres països, la joia de retrobar unes llars perdudes i unes persones estimades; deportats que han deixat els camps més hostils i les presons més sòrdides però que segueixen lluny de la Pàtria.

Molts d'ells han deixat la vida en aquelles terres, on llur presència immòbil constituïa la més greu acusació contra un règim, àvid de sang i d'extermini, que ha estat l'estigma de la nostra època. Que la terra us sigui lleu i que el vostre record estimuli els nostres esforços.

« La Humanitat » saluda el retorn dels que han deixat troços de la seva vida en terres inhòspites, però que, al preu dels sacrificis més durs, hi han enfortit l'ànima. Benvinguts sigueu i que la darrera etapa d'aquest peregrinatge sigui ben curta perquè poguem contribuir a la tasca immensa que ens espera i que Catalunya reclama!

Preguem a totes les nostres organitzacions locals i departamentals que ens facilitin la relació dels companys deportats, dels que han retornat i dels que són morts.

Llegiu i propagueu

LA HUMANITAT

Telegrames d'Adhesió al Congrés d'E. R. C.

Vet aci el text dels telegrames rebuts amb motiu de la celebració, a Tolosa, del Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya:

Jose Tarradellas. Paris. Reunidos Asamblea militantes Esquerra residentes Mexico acuerdan unanimidad apoyar acuerdos Congreso Toulouse. Stop. Abrazos. Stop. Nombre todos, Santalo, Andreu, Agude, Casanellas, Ferrer, Tomas-Piera, Zulueta, Duran, Galvet y Escofet.

Jose Tarradellas, Carlos Pi Sunyer, Juan Saurat, Paris. Consejo Galicia recibe emocionado vuestro saludo animando inmediata actuacion conjunta Galeuzca mejor servicio tres pueblos obedeciendo instigaciones interior. Abrazos. Alfonso Castelaio.

Jose Tarradellas, Carlos Pi Sunyer, Juan Saurat. Con gran emocion recibe noticia acuerdo politico catalan asi como resoluciones Congreso Esquerra. Stop. Ruegolos agradozan Congreso Esquerra cordial salutation asi como la accion comun Catalunya Euzkadi a la que corresponde identificado en los propositos y la accion en pro de nuestras libertades y democracia cuya garantia maxima reside en la indestructible union de nuestros pueblos que no solo sera la base de renacimiento nacional de Catalanes Gallegos y Vascos si no que constituye hoy el mas firme pedestal para la restauracion de la Republica en Espana. Abrazos. — Jose Antonio de Aguirre.

Per manca d'espai ens veiem impossibilitats de publicar altres telegrames rebuts dels Estats Units, Mèxic, Argentina, Colòmbia, Santiago de Xile, Cuba i Àfrica del Nord.

QUE ESPERA FRANCO ?

Laski, President del Partit Laborista anglès, ha dit: « La victòria laborista permetrà de donar ràpida satisfacció als anhels dels nostres amics els republicans espanyols. »

Els nostres deures

per Josep TARRADELLES

Després del resultat del nostre darrer Congrés celebrat a Tolosa, vam creure que havíem demostrat d'una manera clara i precisa, la inutilitat de certes propagandes contra la disciplina del Partit i el fracàs d'alguns en voler portar la confusió als nostres principis i als nostres ideals. Creiem també que totes les maniobres i discussions públiques d'aquests darrers mesos encaminades a fomentar la discòrdia, haurien desaparegut. Però vet aci que ens hem equivocat; car, malgrat la nostra unitat evident i malgrat el ferm propòsit de no desviar-nos de la línia política nostra, dirigida pel pensament de treballar per Catalunya, hi ha qui, a hores d'ara, com si no hagués passat res, persisteix en la seva actitud i preten pertorbar la política catalana.

Abans del nostre Congrés era, si volem, fins i tot comprensible que aquells que de molt temps ençà aspiraven, amb una persistència imperturbable, a destruir o desacreditar l'Esquerra Republicana de Catalunya i els seus dirigents, haguessin cregut que, realment, hi havien, entre nosaltres, divergències ideològiques que, a la curta o a la llarga, escindirien el nostre Partit. Però ara, en recomençar llurs campanyes confusionistes embolcallades de ridícules amenaces, ens fan creure el que ja havíem sospitat: que la seva política gira entorn de petites ambicions personals fins ara insatisfetes.

Aquells que, al seu dia, volgueren escoltar, sabien prou bé — perquè així els ho diguérem — que no podien fer-se massa il·lusos, perquè l'Esquerra estava ben lluny de veure trencada la seva unitat de pensament i d'acció per una divergència de caràcter ideològic i, menys encara, per raons de caràcter personal que no han existit més que en la imaginació d'aquests mentors que ens han sortit a darrera hora. Avui, davant de la insistència que demostren, hem de dir que no es preocupin tant de nosaltres i que posin la llarga experiència que tenen i els èxits obtinguts en llurs actuacions polítiques al servei de llurs propis partits i organitzacions.

L'Esquerra sap molt bé quins són els seus ideals, els seus deures i les seves responsabilitats envers Catalunya. No té necessitat que ningú els hi recordi. La manifestació més emotiva del nostre Congrés de Tolosa fou, justament, aquella que estava en l'esperit de tothom: la fidelitat patriòtica a aquest pensament. Per això els nostres debats es descabdellaren en un ambient de lleialtat i de germanor del qual tots ens sentim orgullosos, perquè estàvem segurs d'interpretar així els desigs del nostre poble.

I així mateix ha succeït. Per les notícies rebudes darrerament de Catalunya coneixem l'entusiasme amb què han estat acollits els acords del Congrés per part dels nostres companys que lluiten amb abnegació admirable i per aquells altres que sofreixen en presons i camps de concentració. Les nostres decisions han estat també vistes amb simpatia per altres sectors de la vida catalana que lluiten com nosaltres mateixos per a enderrocar el règim de Franco i que, a més, tenen el desig vehement de col·laborar a l'obra que ha de dur-nos un clima de convivència i de pau amb tots els catalans que mai no han deixat de tenir fe en els destins de la Pàtria. Si de casa nostra ens han arribat aquestes notícies encoratjadores i coincidents amb el nostre pensament, també de les Repúbliques americanes i de l'Àfrica del Nord ens han vingut les adhesions més entusiastes de nuclis importants d'exiliats que, com és natural, estan compostos en llur majoria per homes de l'Esquerra.

Aquest cordial i sincer plebiscit d'unitat i d'acatament a uns ideals, hauria de fer comprendre que, no és únicament degut a una reacció sentimental, sinó a una realitat política inquestionable. L'Esquerra que ha estat el partit majoritari, cal que ho torni a ésser perquè la seva política és, avui, la única que pot portar a Catalunya la llibertat en un clima de pau i de benestar que ningú més no és capaç de donar-li.

Caldria, al mateix temps, que ningú no oblidés que l'Esquerra no ha

deixat mai de fer una política generosa. Prova d'això és que, tot i representant la majoria del nostre poble durant la República, sempre va governar amb governs de coalició. I act, a l'exili, la nostra tasca ha estat tothora posada al servei de la unitat dels catalans. La creació de « Solidaritat Catalana » i el nostre constant desig d'anar encara a una concentració més ampla, demostra com estem disposats a fer tots els sacrificis per a possibilitar la creació d'una força política i patriòtica considerable.

La constitució del Consell Assessor de la Presidència de la Generalitat, que presideix el nostre il·lustre amic, senyor Antoni Rovira i Virgili, diu també de manera evident que, per la nostra banda, no solament no hi posarem cap obstacle, sinó que hi hem col·laborat i hi col·laborarem fins el retorn a casa nostra, amb desinterès de partit, amb interès de Pàtria, i sense que ni per un sol moment posem cap condició que pugui entorberar la tasca profitosa que aquest ha de fer per Catalunya.

Interpretant el pensament i el desig de tots, l'Honorable President de la Generalitat, senyor Josep Irla, ha encarregat de formar govern al nostre amic, senyor Carles Pi i Sunyer, i, en aquesta ocasió, l'Esquerra, també d'una manera noble i sense partidisme, ha dit que es podia comptar amb la seva incondicional adhesió i que, per a aconseguir els propòsits assenyalats, estava, com sempre, al servei de la Pàtria.

Aquesta és la sola preocupació nostra, i cal que ningú no ho oblidí: treballar per a fer possible ben aviat l'alliberament del nostre poble. El demés ja no ens interessa tant o no ens interessa gens. Dia vindrà, i a casa nostra, que cada partit i organització i cada un de nosaltres respondrà de la lleialtat de la seva conducta. És justament per això que fins ara, ni per una sola vegada, « LA HUMANITAT » ni cap dels homes representatius del nostre Partit, ha contestat campanyes, comentaris i actituds fetes contra nosaltres. Però és ben clar que, pesi al nostre cordial desig d'amplia i generosa convivència, ens veiem obligats avui a dir que no podem ni voler continuar en aquest silenci voluntari, car altrament acabaria per a donar la sensació que l'Esquerra tem la polemica, que l'Esquerra deïjué el deure i que les nostres nobles inquietuds estan sotmeses o mediatitzades per una mena de temença a la crítica i a la lluita. Es per aquesta resolució nostra que fa uns dies hem decidit fer conèixer al Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'una manera cordial però ben precisa, la nostra posició política davant la seva actitud persistent de mantenir un equivoc dins de la política catalana.

També avui volem dir a tots aquells que no volen reconèixer la força i la capacitat de l'Esquerra, que el nostre Partit no necessita de llurs consells, ni els hi accepta patents de bona conducta. Es el poble de Catalunya el que ha de jutjar-nos a tots. Per part nostra, com sigui que mai no l'hem abandonada ni hem deixat de creure-hi, ans bé, hem procurat servir-la lleialment i desinteressadament, no temem el seu judici. Al mateix temps, que no s'esverin, car l'Esquerra no té necessitat de fer demagògia ni d'utilitzar la ironia insidiosa per a obtenir apòis i confiança populars.

Volríem que tothom sapigués que la nostra més alta i patriòtica ambició ha estat i serà la de realitzar per Catalunya una política que tingui grandesa i que faci possible que els catalans poguem veure el nostre poble amb una major llibertat, i, socialment, defensat de totes les injustícies i de cara a un major progrés que el situï al nivell dels pobles més avançats.

Aquest ha estat l'esperit dominant al Congrés de Tolosa i aquest és també l'anhel de les nostres joventuts nacionalistes aplegades a les J.E. R.E.C. Aquestes, en el seu recent Congrés de Montauban han afirmat, d'una manera apassionada la seva fe inestroncable en la Pàtria i en els nostres ideals de sempre per als quals estan disposats a donar el millor de la seva vida.

(Segueix a la segona pàgina)